

som det nu foreligger, at man har forstaaet den; det forekommer mig ikke at være simpelt og Afgefremt. Jeg gjentager, hvad jeg allerede har sagt, at efterat vi ere komne til det Punkt, hvor vi nu ere, forekommer det mig, at det Forslag, der her foreligger, er det forstandigste. Det er uheldigt, det er meget kostbart, og det forekommer mig, at man fra mange Sider maatte være stansfuld ved, at man nu har maattet komme dertil, men dog maa man hellere gjøre det end lade det være.

Indenrigsministeren: Jeg kan for mit Vedkommende ikke forlange Mere, naar den Eneeste, der idetmindste til Dato har udtalt sig i en Retning, der ialtsald ikke fuldkommen slutter sig til Forslaget, dog siger, at det, der her er foreslaaet, er efter de foreliggende Omstændigheder det ene Rigtige og Forstandige. Jeg kan kun ikke forstaae, hvorledes den ærede Taler i Forbindelse dermed kan fremsætte Advarslser til Regjeringen, navnlig imod, at den støtter sig paa sine Sagkyndige. Det er dog vel ikke mig, der skal være ansvarlig for, at man har taget Beslutning om Noget, som jeg fra første Færd af, uden at have udgivet mig for Sagkyndig, indsaae vilde være uforstandigt. Jeg troer, at i denne Sag, mere end i nogen anden, er hele Publikum Meddommer i Henseende til Ministeriets Færd, idet jeg nemlig i sin Tid har givet Samtykke til, at de Bestemmelser, der ere udgaaede fra Ministeriet, bleve bekendtgjorte ved Trykken — det maa nemlig erindres, at der dengang var en, jeg kan sige, febrilsk Engstelse over Kjøbenhavnerne for alle de Følger, der deraf kunde opstaae for Byen — og senere har Fernbanebestyrelsen til Generalforsamlingens Brug ladet trykke samtlige Documenter, saa at alle Indenrigsministeriets Skrivelser i denne Sag, saavidt jeg veed, foreligge, og deraf vil det formeenstlig sees, hvad der uidentvivel vil være i mange af de ærede Herrer's Erindring, at Alt, hvad der nu senere erkjendes for at være rigtigt og som endnu kan tilveiebringes, om end med nogen Opoffrelse, netop er det Samme, som af mig dengang blev foreslaaet. Forsaavidt altsaa det ærede Medlem vil sige nogen Sonning ud af denne Blomst, som kunde bruges mod Ministeriet og navnlig imod mig, saa fore-

kommer det mig at være en meget uheldig Leilighed, han har grebet; det ærede Medlem vil sikkert kunne finde mere brugbart Stof for Angreb paa mig end det, han kan finde i denne Sag. Jeg vil paa ingen Maade sige, at jeg her staaer med Palmer i Hænderne, men saameget er dog ganske vist, at jeg ikke kan være ansvarlig for de begaaede Feil, da jeg titide har søgt at raade Bod paa dem, og det kan heller ikke lastes mig, at jeg, da der nu frembyder sig en Leilighed til at komme ind paa den rette Vej, med den Hurtighed, som Omstændighederne krævede, har søgt at hjælpe Sagen ind derpaa. Heller ikke kan jeg finde, at der er nogen Opfordring til at bruge netop denne Sag som Udgangspunkt for den ærede sjødste Talers Yndlingsthema om de Sagkyndiges Upaalidelighed, thi det er ganske vist, at de Sagkyndige have netop meget ivrig fraraadet den Bestemmelse, der blev tagen. Den Eneeste, der paa Generalforsamlingen — og han maa paa Grund af sin Stilling til Sagen finde sig i, at han nævnes her — stillede sig som en Slags personlig Garanti for, at det lod sig udføre, som man nu fra alle Sider erkjender for ikke at være fornuftigt, var Statsraad Rothé, der ganske vist forsaavidt maa regnes til de Sagkyndige, som han i en meget høi Grad har beffæstiget sig med den Slags Sager, hvorimod de, der kunne kaldes Regjeringens Ingeniører, meget tidligere have sagt, at det vilde være urigtigt og, forsaavidt de have haft Deel i selve Forhandlingerne, baade talt og stemt i en anden Retning; men hvad der dengang gjorde Ulykken, det var for Enkeltes Vedkommende forskjellige andre Planer, som de havde, idet Nogle vilde have Banen dreiet ind ved Kongens Have og Andre vilde have den dreiet endog ind til Gammelholm og Prindsens Palais og altsaa foreløbig vilde give Banegaarden den Plads, som den nu har. Dernæst er det heller ingen Hemmelighed, at der ved denne Leilighed var alle Slags private Interesser i Bevægelse, som paa den Generalforsamling, der gjorde Udslaget, benyttede den Ansvarsfrihed, som saadanne Forsamlinger altid have. Det er altsaa paa ingen Maade de Sagkyndige, der have tvunget Sagen ind i den Retning, den har faaet, det er feilagtige finantstuelle